

Preek Emmaüs 2015

Ook in onze dagen moeten mensen de weg van Jerusalem naar Emmaus gaan.

Het is de weg van mensen vol verdriet om een verlies van een partner, een ouder, een kind, een broer of zus. Soms van een zeer brutaal, totaal onverwacht verlies.

Het is ook de weg van de ontgoocheling. De weg van sommige ouders die niet alleen gedroomd hebben over de toekomst van hun kinderen, maar er ook dag in dag uit, soms met vallen en opstaan maar meestal met een grenzeloze liefde er voor hebben geleefd, en nu de indruk hebben dat zij mislukt zijn omdat kinderen eigenaardige wegen gaan.

Het is de weg van die jongen of dat meisje dat misschien meer in gedachten dan in werkelijkheid zich samen al op weg naar Jerusalem waande - hun hart brandde - maar nu alleen de weg naar Emmaüs moet gaan.

Het kan de jongere zijn die vorig jaar droomde van een bepaald beroep, van succesvolle studies maar nu meer met angst dan met vreugde de maanden mei en juni doorworstelt.

Dikwijls klinken de woorden: we hadden gehoopt, maar nu is alles voorbij. Bij sommigen komt de tweede opmerking: hebben we ons niet vergist of vertaald in een bijna dodende schuldvragen: wat hebben we verkeerd gedaan ? Hadden we niet ? Moesten we niet ?

Misschien is het goed even stil te staan bij Jezus manier van antwoorden..

1. Hij laat hen eerst hun ontgoocheling, hun verdriet, hun onmacht vertellen.

Verdriet vertellen begint vaak met het **zoeken** naar "grote" oorzaken. Wij vinden b.v. nooit een voldoende menselijke verklaring voor een zelfdoding. Bij een sterfgeval van een jong mens, een jonge moeder, een jonge vader man klinkt kanker, of hersenbloeding of hartstilstand een verklaring voor het verstand maar veel te mager voor het gevoel. Nog minder als dood een gevolg is van een verkeersongeval. Het is bijna evident dat wij op zoek gaan naar buiten aardse oorzaken, misschien God, misschien een of andere kracht.. En wij priesters haasten ons misschien te vlug met te zeggen dat God geen oorzaak is zonder er bij te voegen dat hij geen antwoord is. Hij is eerder een vraag, soms een heel pijnlijke. is God dan geen liefde? Waarom heeft hij het niet verhinderd? Gelukkig als hij een vraag mag blijven.

Met Jezus **tweede reactie** hebben wij het nog moeilijker.. Jezus zegt dat lijden, dat dood bij het leven horen, ook bij succesvol leven.. Dat is voor ons nog veel moeilijker gezien het beeld dat de reclame wereld schildert. Er wordt ons een te volmaakt beeld van mens en maatschappij naar voor geschoven... zeker op het lichamelijk als relationeel vlak. Er mag geen pijn zijn, mag er lijden zijn?

Een heel delicate vraag als we het hebben over euthanasie. Onlangs zei mij iemand die werkt in een palliatieve dienst ik ben verrast hoeveel euthanasie er nu ook thuis voorkomt. Er zijn BV die het openlijk aankondigen, soms al protest tegen een al of niet goede euthanasiewet.. maar ook gewone mensen waar het niet in de krant komt. Ik wil zeker niemand veroordelen... en durf ook niet zweren wat ik in die situatie zou doen. Voor families is ook vaak een dubbelgevoel: begrip en medeleven een mens moet toch geen nodeloze pijn hebben maar toch ook stukje onmacht... moet dit nu gebeuren.

Wij leven niet in de best denkbare wereld. Ook in een wereld van storm en wind, van natuurrampen, van kwetsbaarheid en van harde woorden. mensen doen andere mensen kwaad aan.

Zijn derde werkwijze: hij laat zich **uitnodigen** hij dringt zich niet op. Hij wou nog verder.

Willen mensen wel hulp krijgen? Het volksmond zegt ergens terecht het is beter hulp geven dan er te moeten krijgen.. Maar geen hulp vragen getuigt ofwel van West-Vlaamse koppigheid of soms van eigen overschatting. Zoals we moeilijk alleen kunnen feest vieren, we hebben anderen er graag

bij, zo kunnen we moeilijk alleen bepaalde lasten dragen. Het is bovendien mooi dat je met anderen wil delen, anderen laat delen. Trouwens dit was zijn laatste tussenkomst hij brak en deelde brood... een gewoon iets en toch niet.. want is dit niet het geheim van elke liefde dat mensen samen delen, het meest dagdagelijkse, het grootse en diepe.

John Dekimpe 18 april 2015